

Sygn. akt II PK 113/14

POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa J. O., P. P., A. P., J. P., B. P., H. R., J. R.
przeciwko T. Spółce Akcyjnej w likwidacji z siedzibą w W., Syndyka Masy
Upadłości T. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości w T.
o wynagrodzenie za pracę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 grudnia 2014 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej T. Spółki Akcyjnej w likwidacji z siedzibą w W.
od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G.
z dnia 13 grudnia 2013 r., sygn. akt VII Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwana wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w G. z 13 grudnia 2013 r. Zarzucono naruszenie art. 23¹ k.p., art. 80 k.p. i art. 81 § 1 k.p.

Jako okoliczność przemawiającą za przyjęciem skargi do rozpoznania wskazano na wystąpienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Zdaniem Skarżącej kluczowym dla niniejszej sprawy jest wskazanie, czy w przypadku zawarcia przedwstępnej umowy sprzedaży zorganizowanej części przedsiębiorstwa, a następnie skutecznego złożenia oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu, które niejako „dezaktualizuje” wzajemne zobowiązanie stron, prawidłowe jest przyjęcie przez Sądy, iż Skarżąca jest i była pracodawcą Powodów. Czy w takim przypadku

nie powinno nastąpić zwrotne przejście pracowników do dotychczasowego pracodawcy (Syndyka Masy Upadłości T. Sp. z o.o. w upadłości). Znamienne w tym przypadku jest to, iż mamy do czynienia z umową przedwstępną, a nie umową ostateczną, której termin do zawarcia jeszcze nie upłynął. W ocenie Skarżącej, w przypadku sprzedaży przedsiębiorstwa lub jego części często występują sytuacje, w wyniku których nie dochodzi do zawarcia umów przyrzeczonych. Czy w tym przypadku prawidłowym jest uznanie, iż oświadczenie woli o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu nie wywołało skutków w zakresie prawa pracy i nie zniweczyło oświadczeń zawartych w umowie przedwstępnej oraz czy właściwym jest twierdzenie, iż dla oceny roszczeń Powodów na podstawie art. 23¹ Kodeksu pracy nie ma znaczenia. W ocenie Skarżącej powyższe zagadnienie prawne budzi poważne wątpliwości i wymaga wykładni prawnej dokonanej przez Sąd Najwyższy.

Ponadto wskazano na konieczność wykładni przepisów art. 81 § 1 k.p., z uwagi na rozbieżne orzecznictwo dotyczące kwestii gotowości do świadczenia pracy przez pracownika, doznania przeszkód w jej wykonywaniu przez pracodawcę, jak również możliwości powoływania się na wymienione okoliczności w sytuacji, gdy pracodawca pozostaje w likwidacji i nie prowadzi żadnej działalności. Wskazano w tym kontekście wyrok Sądu Najwyższego z 14 października 1997 r., I PKN 280/97.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie (postanowienie SN z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LexPolonica nr 3058328). Ma to ma umożliwić wybór jedynie takich spraw, które powinny zostać rozpoznane przez organ najwyższego szczebla sądownictwa ze względu na interes publiczny (postanowienie SN z 29 stycznia 2011 r., I UK 295/10, niepubl.). Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest bowiem ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego

w rozwój prawa i jurysprudencji (postanowienie SN z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

Po pierwsze, w skardze nie przedstawiono istotnego zagadnienia prawnego, przez które rozumie się problem związany z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego, którego wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw (por. postanowienia SN z SN z 16 września 2002 r., I PKN 691/01, niepubl; 20 listopada 2003 r., I PK 436/03, niepubl; 18 marca 2004 r., I PK 625/03, niepubl; 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158 oraz z 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51).

Po drugie, wyrokiem z 9 maja 2013 r., II PK 323/12, niepubl; Sąd Najwyższy rozstrzygnął, że: „Próba uchylenia się kupującej spółki akcyjnej od skutków prawnych przedwstępnej umowy sprzedaży wyodrębnionej części spółki z o.o., na której podstawie doszło do przejścia tego zakładu pracy i zatrudnionych w niej pracowników na spółkę akcyjną (art. 23¹ § 1 k.p.), nie wywołuje (nie oznacza) powrotnego przejścia przejętego zakładu pracy na spółkę z o.o., jeżeli nie doszło do ponownego przejęcia mienia i pracowników spółki akcyjnej przez spółkę z o.o., która kontestuje legalność i skuteczność uchylenia się spółki akcyjnej od skutków prawnych zawartej umowy sprzedaży”.

W sprawie nie zachodziły także inne okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera wyводу identyfikującego rozbieżności w orzecznictwie ani nawet wątpliwości dotyczących wykładni przepisu. W tej części wniosek skargi kasacyjnej w istocie kwestionuje ustalenia faktyczne, zgodnie z którymi, jak wskazał Sąd drugiej instancji, powodowie wykonywali prace porządkowe, zabezpieczające, lub w zakresie dozoru, kolejno ustalili dyżury, pozostawili swoje numery telefonów u przełożonych, stawiali się od czasu do czasu w zakładzie by dowiedzieć się co się dzieje. Wszelkie uzgodnienia w omawianym zakresie dokonywane były z bezpośrednimi przełożonymi. Wskazane orzeczenia Sądu Najwyższego na poparcie tezy skarżącej o potrzebie wykładni art. 81 § 1 k.p. zapadły w odmiennym

stanie faktycznym i nie przystają do ustaleń dokonanych w tym zakresie przez Sąd drugiej instancji w niniejszej sprawie.

Warto wreszcie wskazać, że Sąd Najwyższy orzekał już w podobnych sprawach, odmawiając przyjęcia do rozpoznania skarg kasacyjnych (II PK 34/14, II PK 39/14, II PK 40/14, II PK 41/14, II PK 42/14, II PK 35/14, II PK 43/14).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.